

РЕШЕНИЕ

№ 5690

гр. София, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7368** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. П.-С., гражданин на У., чрез адвокат В. К. срещу отказ от 05.07.2023 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ втори секретар, консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Твърди се, че съпругът на оспорващата живее на адреса в [населено място] от 2017 г. и е регистриран там по настоящ адрес. Той е обзавеждал самостоятелно жилището и получава всички съобщения от административни и съдебни органи на този адрес. Инвокирани са доводи, че бракът между С. и П. не е формален. Той е сключен преди повече от година и двамата живеят в общо домакинство на адрес – [населено място], [улица], вх. А, ап. 21 и това обстоятелство би могло да бъде потвърдено от съседите. Във връзка с искането за издаване на виза са представени всички изискуеми по закон документи. Някои от тях се приети съвсем неоснователно от административния орган за такива с невярно съдържание. Релевиращи са доводи, че с оспорения отказ засегнати гарантирани с чл. 6 и чл. 8 от ЕКЗПЧОС права и свободи на оспорващата.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат С., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен

вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва същата в подробни писмени бележки. Посочва, че административният орган правилно е преценил представените документи, чиито анализ води до заключението, че адресът, на който е посочено, че ще пребивава чужденеца е фиктивен и чрез издаването на визата се цели заобикаляне на миграционното законодателство на страната. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 05.05.2023 г. в Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция, Г. П.-С., гражданин на У. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на У., 2. Декларация от К. С. – български гражданин, с нотариална заверка на подписа, с която същият декларира, че ще осигурява издръжка и жилище на Г. П.-С., гражданин на У. на адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21. 3. Декларация от Г. П.-С., гражданин на У. и К. С., за това, че бракът по между им не е сключен формално. 4. Копие от удостоверение за граждански брак, издадено от длъжностно лице при Район Централен, [населено място] за сключен граждански брак между Г. П.-С., гражданин на У. и К. С., 5. Копие от удостоверение за настоящ адрес, издадено от Район Ю., [населено място], видно от което К. С. притежава настоящ адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21. 6. Извлечение от информационно-аналитичната система на МВР на У., видно от което няма данни за Г. П. за наказателна отговорност, за неизтекла и непогасена съдимост и че същата не е в издирване, 11. Полица за сключен договор за медицинска застраховка със срок на валидност от 31.03.2023 г. до 30.03.2024 г., 12. Трудов договор и допълнително споразумение към него, видно от които К. С. е назначен на длъжност „общ работник” в „Перун – 89” ЕООД, 13. Удостоверение, издадено от „Перун – 89” ЕООД за начислено трудово възнаграждение на К. С. през 2022 г. и 2023 г., 14. Документи, доказващи, закупуването на мебели от К. С. и доставката им на адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21., 15. Договор за доставка на телевизия, сключен между К. С. и „Цифрова Кабелна Телевизия” ООД на адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21., 16. Призовка на К. С. за явяването му по гражданско дело пред Районен съд – [населено място], с посочен в нея адрес за призоваване - [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21.

Със Заповед № К-154/03.09.2023 г. на Генерален консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция са определени длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието отрицателно становище, изготвено от служител на сектор „Миграция” при Дирекцията, видно от което Г. П.-С., гражданин на У. е посочила неверен адрес на пребиваване, поради което и на основание чл. 10,

ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, на същата следва да бъде отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към становището е приложена докладна записка от младши експерт при сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място], видно от която при извършена проверка на адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21, не са установени Г. П.-С., гражданин на У. и К. С.. След проведена беседа с лице живеещо в сградата, същото е заявило, че К. С. не е забелязан да живее на адреса от няколко месеца.

Видно от приетото становище на Държавна Агенция „Национална сигурност”, териториалното звено на агенцията в [населено място] не възразява срещу издаване на виза на Г. П.-С., гражданин на У..

За установяване на твърдени в жалбата обстоятелства, по искане на оспорващата бяха разпитани трима свидетели.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Г. П.-С. на 05.07.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 20.07.2023 г. (вх. № 27240), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В случая административният акт е издаден от втори секретар, консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

В отказа за издаване на виза на първо място са посочени правни основания - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ и текст: "чужденецът е представил документи с невярно съдържание или е декларирал неверни данни". Като допълнителни мотиви е посочено, че са извършвани многократни проверки на посочения адрес, но там не открит никой. Направени са многократни опити за осъществяване на контакт за домакина, но същият не е открит. Съседи твърдят, че от месеци не пребивава на адреса – фиктивен

адрес.

За да се провери дали тези мотиви почиват върху конкретни факта, следва да се обсъдят, събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Разпитаните пред съда свидетели изложиха в показанията си следното:

Д. К. К. посочи, че познава жалбоподателката Г. П.-С. от една година. Той притежава апартамент в [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21, който отдава под наем от К. С. от 2017 г. Той живее там и всеки месец плаща наема, в брой. Парите му ги носи в селото, където свидетелят живее. Преди време С. е поискал да направи адресна регистрация на съпругата си. Тогава свидетелят я видял за първи път и се запознал с нея. Ходили в полицията, от където им дали някакви документи и им обяснили, че тя трябва да си извади виза. По други поводи, свидетелят не се е виждал с жалбоподателката.

В показанията си Р. Н. Б. посочи, че познава Г. С. и К. С., защото са му съседни в [населено място], кв. К., [улица]. Свидателят живее на първия етаж. С. живее там от 2017 г. и работи в строителството, като заварчик. От около година няколко месеца на адреса се появила съпругата му Г. С.. Със С. свидетелят не е имал близко отношение. Когато се виждали разговаряли за работата и за общи неща. От него знаел, че съпругата му е украинка и са се запознали в България. С нея били само на „3.-здрасти“. Оженили се миналата година лятото. И двамата живеят на адреса. Свидателят ги виждал съвсем редовно, поне два-три пъти в седмицата. Държали се като съвсем нормално семейство. Виждал ги е да се връщат заедно от пазар с покупки и ги е чувал да си говорят по телефона, какво е необходимо да се купи. Вратата на входа се заключва и няма достъп на външни хора до входа. Свидателят не знае някой от входа да е разпитван за С..

Според показанията на свидетеля К. С., в момента той живее в [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21. На този адрес той е от 2017 г., като наемател. Там е регистриран и по настоящ адрес. Работи като заварчик и в строителството. Със съпругата му Г. С. се е запознал по интернет. В началото на 2022 г. се видели. Сключили брак на 27.07.2022 г. и оттогава тя живее при него на [улица]. Сватбеното тържество било скромно. След сключването на брака тя няколко пъти напускала България, за да си поднови личните документи в У. и за да подаде документи за виза в О.. На 05.05.2023 г. заявлението било подадено. С. се обаждал няколко пъти в консулството, за да провери на какъв етап е заявлението. През месец юли аз се обадил отново и разбрал, че има издадена виза, но на място получили отказ. Свидателят посочи, че никой не го е търсил по повод на подаденото заявление за виза. Обадил се и в МВнР, за да пита какво става с визата и тогава разбрал, че са го търсили на адреса, но не са го намерили. Още на другия ден отишли в „Миграция“ – П. и от там им казали, че досега адресът не е проверяван, но те трябвало да чакат, за да ги потърсят от „Миграция“. Според свидетеля никой не ги е търсил нито на телефон, нито вкъщи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни,

когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай тримата свидетели изложиха устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията и на тримата свидетели са последователни, непротиворечиви и лишени от елемент на заинтересованост, независимо от факта, че свидетелят С. е съпруг на оспорващата. Показанията следва да бъдат кредитирани.

От тях и от приетите писмени документи се установява категорично, че К. С. живее постоянно на адрес: [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21. Независимо от факта, че по преписката няма приложен договор за наем, може да се приеме, че жилището на посочения адрес съществува реално и че той, го обитава на законно правно основание. При липса на такова основание, от общинската администрация нямаше да бъде издадено удостоверение за настоящ адрес.

За това, че К. С. и Г. П. С. живеят в [населено място], кв. К., [улица], ет. 3, ап. 21 сочат показанията на свидетелите Б. и К.. И двамата независимо един от друг потвърдиха, че са К. С. живее там от 2017 г., а съпругата му малко повече от година. Б. ги вижда там поне два-три пъти в седмицата, най-често връщайки се от пазар, а от К., като собственик на имота е търсено съдействие за издаване на адресна регистрация на оспорващата.

Така събраните и обсъдени доказателства оборват направените от длъжностни лица при сектор „Миграция“ при ОД на МВР – [населено място] изводи, че К. С. не живее на адреса. Видно от цитираната по-горе докладна записка, проверката е извършена еднократно на 22.05.2023 г., като полицейските служители са разговаряли с лице, чиито имена и адрес не са отразени в нея. Посочено е, че според това лице, С. от няколко месеца не е забелязван да пребивава на адреса. Липсата на основни данни за име и адрес поставят под съмнение обстоятелството дали изобщо такава беседа е била провеждана. Дори да се приеме, че това се е случило, очевидно в случая се касае за жилищен блок с няколко входа и е съвсем естествено, ако лицето живее в друг вход да не познава всички живущи в сградата и да не знае дали живеят там постоянно или не. Не на последно място следва да се отбележи, че за направените в оспорения административен акт изводи, не съществуват конкретни фактически предпоставки. За настоящия съдебен състав е непонятно от къде административният орган е съставил заключението, че адресът е посещаван многократно, след като в докладната записка е посочено, че проверка е извършена единствено на 22.05.2023 г.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо следва да се приеме, че чужденецът е представил документи с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, в приложените документи за издаване на виза и по отношение на кои точно документи са налице основателни съмнения за автентичността им – чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател,

както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, но същият следва да изложи конкретни мотиви. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за постановяване на отказа, които да са относими към изложените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидата обстоятелства и относно тяхната достоверност. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визириания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Съдът не споделя и допълнителния аргумент, изложен в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, че Г. П.-С. не е доказала ясно целта на заявеното пребиваване. В разглеждания казус е безспорно, че тя е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. От представените със заявлението за издаване на виза писмени документи и от събраните в последствие гласни доказателства се установява безспорно, че като съпруга на български гражданин, оспорващата желае да се установи в страната и да живее със съпруга – право, гарантирано ѝ от чл. 8 от ЕКЗПЧОС. В случая не се установява, че бракът е сключен фиктивно, с цел заобикаляне на миграционното законодателство. Според кредитираните свидетелски показания, съпрузите живеят заедно повече от година на един и същ адрес и имат общо домакинство, за което полагат грижи. Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото. Съгласно чл. 19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и 2. документи и копия на тях,

обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Чл. 13, ал. 2, б. „б“ от Наредбата, сочи, че е необходимо предоставяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Граматическото тълкуване на последната норма сочи, че едно от изискванията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е изпълнение на една от двете визирани в нея хипотези.

В случая няма спор, че Г. П.-С. е представила необходимите документи, визирани в цитираните разпоредби, включително доказателства както за осигурено жилищно настаняване във взетия под наем от съпруга ѝ К. С. имот, в който ще пребивава, така и доказателства за това, че той притежава налични парични средства, с които да осигури издръжката ѝ. Последното обстоятелство се установява от трудовите му договори и удостоверението за начислени трудови възнаграждения, издадени от работодателя му.

От друга страна е вярно, че в чл. 30, ал. 2 от Наредбата е поставено условие за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че такава се издава или отказва след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. В случая е очевидно, че представеното отрицателно становище от ОД на МВР, [населено място] е послужило за отказ за издаване на виза на Г. П.-С..

Независимо от последното, във връзка с успешно проведеното в хода на съдебното производство пълно главно доказване на наличието на твърдените от жалбоподателя фактически обстоятелства за издаване на искания акт, съдът намира, че постановеният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне на втори секретар, консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от Г. П.-С. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорвания, чрез процесуалния си представител е поискал такива, съдът дължи присъждането им. Видно от представения договор за правна защита и съдействие Г. П.-С. и адвокат В. К. са уговорили възнаграждение в размер на 1400 лв., платени в брой, при подписването на договора.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. П.-С., гражданин на У., чрез адвокат В. К. отказ от 05.07.2023 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ втори секретар, консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на втори секретар, консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на направеното от Г. П.-С. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Г. П.-С., гражданка на У., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1410 (хиляда четири стотин и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство и платена държавна такса по административно дело № 7368 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.